

האשה בתרא פרק שישה עשר יבמות

סמורת הש"ס

כליו דחיישין לשאלה - וכליו מלמא קשור ללא חיישין לשאלה איכא למימר בכלים שאין דרכן להשאלים כמו שפירש ריב"ן ללא חיישין לשאלה : **כליו** דחיישין לשאלה - ואם תאמר מלא פירות בכלי דבפ' אלו מליאות (ב"מ דף קד:) משמע דהו סימן ויחזיר ואמאי לא חיישין לשאלה ויש לומר

מוכסא הוא - ואע"ג דסימנין דרבנן אסימן כי האי סמכין אפילו (6) אחיסור דאורייתא : דארוך וגו' - לאו סימנין נינהו : כליו - בגדיו שמה לאחר השאלה ואותו אחר מת ורלוהו אלו וסבורים שהו בעל הבגדים : תמור כסימני אוכף - דקיימא לן באלו מליאות (ב"מ דף קד:) דמהדרין : לא שייני אינשי - בעל החמור לא היה שואל אוכפו של זה לחברו : דמסקיב לים - דאש"ר - מאי חייב למימר ליחוס אע"פ שהוא מכיר את הכיס יש לחוש שמה השאלו לאחר וקשר בו גט זה והחזירו לזה וסכה בו את הגט : ליוסא - שמה יעשה חותם וזורה כנגד עבדתו וילך ויראהו לאשתו ויטול הימנה כל אשר ישאל : מנחשי אינשי - שלא יטול זה מזון זה ואי קשיא הא קתני או שנמלא בין כליו הא אמרן דחיישין לשאלה לא קשיא כליו דמתנין הייט בגדיו ודרך להשאל מלבושים וכליו דגיטין הייט בין כלי תשמישי ביטו כתיבתו שאין דרך להשאלים : ואיבעית אימא כליו - דמתני' דקתני בגופו ובכליו דלא סמכין אסימנייהו : כסומי ויחזיר - דלא אמרינן הו סימן כמלבושיו אי שחרין הו או לבנים הו דאין זה סימן שהרבה יש שחרין ולבנים ואדומים : והא קתני פיעא - דמתני' (לקמן דף קכא-) : מן הארכובא ולמטא לא הנשא - דחיי ואי משום טביעה הואיל ומים שאין להם סוף חיישין שמה ילא מן המים ועלה ברחוק פרסה או יותר ולא ראוהו קתני מן הארכובה ולמעלה הנשא אלמא מגוייד לא חיי : שאני מיא דמרוו מפס - מחזיקות ומגדלות כזב המכה וחברו מיטרא ריח לאילני במס' תענית (דף ג:) : גידיה לגמליה - לשון גורו אילנא (דניח ד) : ולא אפסקיה לגמליה - ולא הפסקי לגמור את קול גערתו שהיה טעור עד שמת : מלוכסא - באש שמוך המכה מתרפא : זכרס - הנשחט : יכסכו ויסגו - אלמא כחי מחזיקין : ומשני מי הוא - לפיכך גיטו גט וסופו למות הלכך מעידין : אלא מעתה - הואיל ודלמי ימות היא גולה השוחטו אם נפל סכין מידו עליו ושחטו אלמה תניח אין גולה ואפילו מת שמה מחמת דבר אחר מת : על ידו - בשבילו : הרוח כלכלתו - ומחמת הרוח מת הלכך

וא מ' מיי' ס' ס' מה' סמח' מה' ה' טו סמ' לאון ר'ל' טו'ט' י"ד סימן ט' : ז' ב' מיי' ט"ג מה' ג' ו'ט' ס' ל' י' סמ' ט'ט' כ' טו'ט' אה"ע סימן י' ט"ף ל' : י' ב' מיי' ט' ט' ה' י' טו'ט' ט' ט"ף ל' : י' ב' מיי' ט' ט' ה' י' טו'ט' ט' ט"ף ל' : כ' ה' מיי' ט' ט' סמ' רוח' ל' ב' :

תוספות ישנים
מבויי הוא דלא מטמא הא מחייל לא מיי' - וא"ת מנא ליה למידק הכי הא גוסס קתני דלא שייך למידק הכי דהא דלמי און מעידין על גוסס וי"ל דלא דמי לגוסס כי מני חיי אשתיך לאשטעין דלא מטמא והגם דכהן מוזכר מליגט בו כדנפקא לן מקרא בפרק ג' מיין [דף מג ע"א] להחלו משעשה הלל (הלל במור) אבל מגוייד אי מחייל חיי לא אשתיך לאשטעין דלא מטמא :

הגהות הב"ח
(6) רש"י ד"ה מוכסא וכו' אפילו באיסור : (3) חס"י ד"ס אלא וכו' אפי' לא מת לאלתר אלא לאחר זמן מרובה :

סימן מובהק קא מיפלגי מר סבר סימן מובהק ומר סבר לאו סימן מובהק ולהך לישנא דאמר רבא סימנין דאורייתא הא קתני אף על פי שיש סימנין בגופו ובכליו גופו דארוך וגו' כליו דחיישין לשאלה ואי חיישין לשאלה חמור בסימני אוכף היכי מהדרין לא שיילי אינשי אוכפא דמסקיב ליה להברא מצאו קשור בכיס ובארנקי ובטבעת היכי מהדרין טבעת חייש לזיופי כים וארנקי מנחשי אינשי ולא מושלי ואיבעית אימא כליו בחזירי וסומקי : ואפילו ראוהו מגוייד וכו' : למימרא דמגוייד חיי ורמינהי *אדם אינו מטמא עד שתצא נפשו אפילו מגוייד ואפי' גוסס טמויי לא מטמא הא מיהויי לא חיי אמר אביי לא קשיא הא ר"ש בן אלעזר הא רבנן דתניא מעידין על המגוייד ואין מעידין על הצלוב רבי שמעון בן אלעזר אומר אף על המגוייד אין מעידין מפני שיכול לכוות ולחיות ומי מצית לאוקומי כר"ש בן אלעזר והא קתני סיפא *מעשה בעסיא באחד שישילשלוהו לים ולא עלתה בידם אלא רגלו ואמרו תבמים מן הארכובה ולמעלה תנשא מן הארכובה ולמטה לא תנשא שאני *מיא דמרוו מכה והאמר רבה בר בר הנה לדידי חזי לי הווא מייעא דשקיל ספסירא וגיידיה לגמליה ולא אפסקיה לגערותיה אמר אביי הדיא כדושה הויא רבא אמר בסכין מלוכנת ודברי הכל : והיה אוכלת וכו' : אמר רב יהודה אמר שמואל כ"ל שנו אלא ממקום שאין נפשו יוצאה אבל ממקום שנפשו יוצאה מעידין *זא"ר יהודה אמר שמואל ישחט בו שנים או רוב שנים וברח מעידין אינו *והאמר רב יהודה אמר שמואל ישחט בו שנים או רוב שנים ורמו ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חי הוא וסופו למות אלא מעתה יהא גולה על ידו אלמה תניא ישחט שנים או רוב שנים הרי זה אינו גולה הא איתמר עלה אמר רב הושעיא חיישין שמא הרוח בלבלתו אי נמי שמא איהו קירב

מיר מ' ס' אהלות

[לקמן קכא-]

[עלי מ' לקמן קכא-]

[גישין ט:]

ט

למימרא דמגוייד חיי ורמינהו כו' טמויי הוא דלא מטמא הא מחייל לא חיי - וימה דהא קתני זה גוסס אע"ג דחיי דרוכ גוססים למיתה ומיעוטן חיי וכן נמי אין מעידין על הגוסס ויש לומר בגוסס שהוא מגוייד כיון שהוא גוסס על ידי אדם לא חיי ומ"מ מוכיח שפיר דמגוייד לא חיי מלמא קתני ואפילו גוסס מגוייד ועוד אמר ר"י לפרש דודאי פשיטא דמגוייד דמתני' מת לבסוף כיון שמגוייד במקום שעושים אותו טריפה כמו מתוך מן הארכובה ולמעלה כדמשמע בסמוך אבל אינו דבר ברור שימות קודם שיתירוהו לינשא והשתא פריך ליה ממגוייד וגוסס ואותו גוסס שסופו למות הוא מת לאלתר והוא הדין נמי דמגוייד מייא לאלתר מדקתני מגוייד כהדי גוסס וא"ת בלאו מילתיה דרשב"ל חקשי ליה רישא לסיפא דמי לאוקמי רישא דאין מעידין היינו לאלתר וסיפא דתנשא היינו לאחר י"ב חדש אבל אמילתיה דרשב"ל לא מני' לשנוי : א"ר אלא גולה על ידו - לשואל דחשיב ליה מת קפריך דכיון דמת הוא יש לו לגלות דס"ד טעמא דחייב לגלות לפי שמת לאלתר אבל לא מת לאלתר לא יחייב גלות כלל דלישנא דוימות דכתיב גבי גלות משמע ליה שמת לאלתר ולית ליה השתא הא דאמרינן בפרק אלו נערום (כתובות נב: וס) ונקמה המכה בשוגג מאי ונקמה ונקמה מגלות ואע"פ שחייב מיתה במזיד אפילו לא מת (3) זמן מרובה יש חילוק בין מיתה לגלות כי היכי דמפלגי בין דרך ירידה לדרך עלייה גבי גלות ולא גבי מיתה אבל אין לומר דמאס רוח כלכלתו או קירב מיתתו אין לנו לפטורו כיון שמת לאלתר דהא אכתי לא ידעינן להכי טעמי :

חיישין שמה הרוח כלכלתו - ודוקא בגלות ולא במיתה כדפרישית לעיל והא דאמר ונקמה המכה מגלות הא לא הלך על משענתו אע"פ ששהה הרבה חייב גלות איכא למימר כגון דליכא כלכלתו דרוח כגון כביחא דשישא ולא פירכס כלל :

קירב

קירב

לקולא